

בולעטין #7

וועד למען קדושת ארץ ישראל

ארגון מוקדש לעורר על מצות ישוב ארץ ישראל, שעל ידי זה נזכה בקרוב לביאת המשיח בב"א
חודש ניסן תשמ"ח

ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה ושנים ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה, משמע שיקבלו השלמה מהאחד שבעיר והשנים שבמשפחה. אך לפי דברינו אלו יש לומר שתחילת הזכות לצאת מן הגלות בודאי אז עדיין לא יהיו ישראל במעלה ההיא, אך בבואם לארץ תחת מלכות מלך המשיח יישירם מלך המשיח במעלה זו

בספר שם משמואל פרשת שמיני - ופרה שנת תרע"ו וזה לשונו: ענין פרה אדומה שמטהרת טומאת מת. דהנה יש להבין בטומאת מת שהיא טומאת מגע ולא יוצאה עליו מגופו ומי"מ היא חמורה שבטומאות. דהנה האדם נברא ישר להיות טבעו בעצם נמשך אחר רצון הש"י, ולא הי' צריך לקבל לימוד מזולתו אפילו ממלאכי השרת, והי' מלך על כל הנבראים, וידוע דמהות המלך להשפיע ולא לקבל כבש"ס נדרים (כ"ד). לאו מלכא אנא דמהנינא לך ואת לא מהנית לי, והניח דעתו של הקב"ה והלך אחר דעתו של נחש ונפל ממדרגת עצמותו וקיבל מהנחש ונתפתה לעצתו ונשתנה ממהות עצם עומד בפני עצמו למהות מקבל מזולתו, וע"כ הי' ענשו נמי שתהי' שליטה לכחות חיזונים לדבוק בו והוא מקבל מהם תכונות רעות, ומזה בא עונש המיתה כמ"ש האריז"ל שהנשמה אינה יכולה לסבול את כחות הרע שניתנה להם הרשות לדבוק בו והיא מסתלקת, וזה עצמו הוא ענין טומאת מת שהאדם מקבל הטומאה אחרי שהאדם שב ממהות עצם עומד בפני עצמו למהות מקבל:

אך במתן תורה דכתיב (שמות י"ט) ויענו כל העם יחדיו ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה, ולא המתינו לעצת הזקנים כמ"ש המפרשים שם, שבו למעלת האדם להיות עצם עומד בפני עצמו ולא לקבל מזולתו כמו שלא היו צריכין לקבל עצת הזקנים, כמו אדה"ר קודם החטא שמעצמו הי' נמשך אחר רצון הש"י, וע"כ אז נעשו חירות ממלאך המות, שנסתלק מהם ענין המיתה ואין רשות לדבר זר לדבוק בהם, ומצד הסברא אז לא היו בני קבלת טומאה כלל [אפי' ממת נכרי], אך כאשר נתפתו לעצת הערב רב לדבר העגל, והי' חטאם דומה לחטא אדה"ר כמבואר במדרשים, חזרו שנית מבחי' עצם עומד בפני עצמו למהות מקבל מזולתו, וחזר להם ענין המיתה וקבלת הטומאה, עד עת קץ שישראל ישבו למעלתם, ויהי' כל אחד מעצמו נמשך לרצון הש"י וכמ"ש (ירמיי ל"א) ולא ילמדו איש את רעהו לאמור דעו את ה' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם, וכאמרם ז"ל (ב"ר פ' צ"ח) אין ישראל צריכין לתלמודו של מלך המשיח לעתיד לבוא, וע"כ יבולע המות לנצח ואת רוח הטומאה יעביר מן הארץ:

ובודאי שזה יהי' בישראל באמצעות מלך המשיח, שהוא יישר את ישראל שיהיו במעלה זו להיות כל איש קומה שלמה בפני עצמו בלתי שיצטרך לקבל סיוע מזולתו. וכמו בסיני שהגיעו ישראל למעלה זו שלא הצטרכו לעצת הזקנים שהי' באמצעות משה. שהרי אף אחר שקנו מעלה זו, כשהי' משה מרומם מהם לקבל הלוחות, נסתלקה מהם המעלה וחזרו וקבלו פיתוי הערב רב, ובהכרח לומר שכל מה שהגיעו וזכו למעלה זו הי' רק באמצעות משרע"ה. אלא שבימות המשיח תישאר בהם מעלה זו שיזכו אלי' באמצעות מלך המשיח קנין עדי עד שלא ישתנו לעולם:

ובזה ניחא מה שנראה לכאורה סתירה לדברינו שיזכו ישראל אז למעלה זו מהא דאמרו ז"ל (סנהדרין קי"א). (בפסוק (ירמיי ג') ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה ושנים

ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה, משמע שיקבלו השלמה מהאחד שבעיר והשנים שבמשפחה. אך לפי דברינו אלו יש לומר שתחילת הזכות לצאת מן הגלות בודאי אז עדיין לא יהיו ישראל במעלה ההיא, אך בבואם לארץ תחת מלכות מלך המשיח יישירם מלך המשיח במעלה זו. וכן יש לפרש דברי רש"י (דברים לו ג) בפסוק ושב ה' אלקיך את שבותך שפירש"י שגדול יום קיבוץ גלויות ובקושי כאילו כביכול צריך להיות אוחז בידיו ממש איש ממקומו, שהגיד כ"ק זקני אדומו"ר הגדול זצללה"ה מקאצק שהיינו שיבחנו לבב כל איש ואיש בפרטות ולא מצד הכלל עכ"ד, אין הפירוש שיצטרך להיות כל איש ואיש מישראל נרצה בפרטות בעודם בגלות, שזה אי אפשר וח"ו לומר כן כשתהי' הגאולה בעתה, שהרי אפי' אם יהיו ישראל בלתי ראויים כלל יהיו נגאלים עכ"פ, ואפי' כשתהי' בבחי' אחישנה, ע"י תשובה שהפרשה ההיא מדברת מזה, מ"מ שיהיו שלמים כל אחד בפני עצמו בלתי צורך לסיוע מזולתו קשה לצייר **ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה ושנים ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה, משמע שיהי' זה בעודם בגלות, אלא שיבחנו לבב כל איש מה שיהי' ממנו אחר הגאולה והיישרת מלך המשיח:**

ונראה שמעין זה הוא ענין שמור וזכור בשבת. כי ידוע ששמור הוא בלב והוא בכנסת ישראל, היינו שבני ישראל משליכין מעליהן טורח המלאכה וטרדת הפרנסה וכאילו כל מלאכתם עשוי' ובאים לחסות תחת כנפי השכינה לקבל עליהם קדושת שבת, כי כלל ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהן שבשמים, והשבת פורש כנפיו וישאם על אברתו, והוא מעין קיבוץ גלויות. אך זהו הריצוי מצד הכלל, וכעין שכתוב ולקחתי אתכם אחד מעיר וגו' אחד מעיר מזכה כל העיר כולה, וכן הוא בשבת שהכלל מסייע לכל אחד שיהי' ביכולתו להשליך ממנו כנ"ל. אך השבת עצמו מיישר את ישראל שיהיו נרצין גם בפרטות כל איש ואיש בפני עצמו, וזהו זכור שהוא במוח, וידוע שאין דעתן של בני אדם שוות. ואולי מטעם זה הוא המבואר בספה"ק שהמיתה בשבת איננה באותו אופן כבחול ע"י מלאך המות וכחות רעים, וכמו שבשלימות המעלה שהיו ישראל בעת מ"ת ולעתיד שיבולע המות לגמרי, כן בשבת שהוא קצת מעין זה עושה עכ"פ שנוי באיכות המיתה:

והנה כ"ק אבי אדומו"ר זצללה"ה הגיד בהא שלא נתגלה טעם פרה אלא למשרע"ה, כי יש ששים רבוא אותיות לתורה נגד ששים רבוא שרשי נשמות ישראל, ויש נשמות גבוהות נגד מצות פרה אדומה והיא מעלת משרע"ה, ע"כ אליו נתגלה טעם פרה, עכת"ד. ויש לבאר הדברים, כי בפשיטות אינו מובן שהרי פרשת פרה יש בה יותר מאלף ב' מאות וחמשים אותיות והם מכלל הששים רבוא אותיות התורה, ואם תחשוב את כל האותיות שבפרשת פרה למשה לבדו יחסרו האותיות הנשארות מששים רבוא [הגם שבלא"ה אין חשבון הששים רבוא אותיות לדין מכוון, ואין אנו בקיאים למנות החסרות והיתרות]. אך ברורן של דברים, דהנה ששים רבוא שרשי נשמות ישראל שכל אחד ואחד יש לו כנגדו אות אחת בתורה משם שורש חיותו, והנה משרע"ה שקול **ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה ושנים ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה**, משמע ככל ישראל ועליו אמרו ז"ל (שיהש"ר פ"א ס"ד) אשה אחת היתה במצרים וילדה ששים רבוא בכרס אחת, ובודאי כמו שכל ששים רבוא מישראל יש להם חיות מכל ששים רבוא אותיות התורה, כן הוא לבדו ששקול כששים רבוא יש לו חיות מכל ששים רבוא האותיות, וכן במשמע שהרי נאמר לו ואעשה אותך לגוי גדול, שכל ישראל יצאו מחלציו, ומוכרח לומר שכל חיות ישראל נכללה בו. והנה ידוע שיש מצוות ששקולות ככל התורה, וכמו שבת דהיא כללא דאורייתא, וכמו שישד הפייטן בזמירות זכרו תורת משה במצות שבת גרוסה, וע"כ מתיחסת מצות שבת ששקולה ככל התורה למשה ששקול ככל ישראל, כמו שאנו אומרים ישמח משה במתנת חלקו, והיינו ששורש מצות שבת ושורש נשמת משה אחד הוא:

ויש לומר שכן היא פרשת פרה אדומה. כי בפסיקתא (פ' פרה ס"ו ו') בפסוק כסף צרוף מזוקק שבעתים, ואף הפרשה הזו מזוקקת שבעתים יש בה ארבעים ותשע טהרות וכו', ולמה כך אלא כשם שהתורה נדרשת בארבעים ותשע פנים ואף זו יש בה ארבעים ותשע פנים שהיא שקולה כנגד כל התורה כולה, עכ"ל. וע"כ נראה נמי ששורש פרשה זו ושורש נשמת משה אחד הוא, וע"כ אמרו ז"ל (ר"ה כ"א) מ"ט שערי בינה נמסרו למשה והוא מקביל לארבעים ותשע פנים שבפרה, וכמו שמה שקול כנגד ששים רבוא כן פרשת פרה שקולה ככל התורה. וזהו שהגיד כ"ק אבי אדומו"ר זצללה"ה שיש נשמות גבוהות כנגד פרה אדומה והיא מעלת משרע"ה וע"כ אליו נתגלה טעם פרה:

והנה ידוע שכלל ישראל הם כמו אדם אחד, שכל אבר ואבר שבו יש בו בהעלם כח של כל האברים, כמו שהוכיחו מהא דאין סומא מוליד סומא, כן הוא כלל ישראל שיש בכל פרט ופרט כח הכלל, ולעומתם החיות שלהם מהאותיות התורה נמי כלולה בהעלם, ואורייתא כולא חד שמא דקב"ה הוא, אך הפרשיות שהן שקולות ככל התורה, הן כלולות לא בנעלם לבד אלא גם

ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה ושנים ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה, משמע

בהתגלות כמו שמושה שקול ככל ישראל גם בהתגלות, שהרי לא הי' נמצא דוגמתו תיכף מתולדה וכשנולד נתמלא הבית כולו אורה, ובכוזרי שהוא לא הי' נכלל במין מדבר אלא הי' סוג למעלה ממין מדבר והוא בהתגלות:

ומעתה מובן שכמו משרע"ה הי' עצם בפני עצמו שקול ככל ישראל ולא הי' נצרך לקבל מעלה מזולתו, שהרי אף את ישראל בסיני היישירם למעלה זו כנ"ל, כן פרשיות התורה ומצוותי שהן לעומתו שקולות ככל התורה הן נותנות כח לאדם ומעלות אותו להיות עצם בפני עצמו, והיינו שמעוררין את החיות שבו שהוא מחמת אות פרטי שבתורה שבהעלם הוא כלול מהכל להיות כן בהתגלות כמו בהעלם:

ויש לומר עוד דגם צורתה ומהותה של מצות פרה אדומה מורה על ענין זה. דהנה כל מיני בע"ח וצמחים הם מורכבים מיסודות ארמ"ע, וכאשר נשרפו ונעשו אפר כל חלקי אר"מ כלו בעשן כלו ולא נשאר אלא יסוד העפר הפשוט. והנה כל המורכבים מקבלין כל חלקי ההרכבה מזה ומזה, וכשנעשה אפר לא נשאר אלא עצם פשוט עומד בפ"ע, וכן המים הם פשוטין. וע"כ אפר הפרה ועץ ארז ואזוב ושני תולעת שהוא הפשוט והעצם מבע"ח וצמחים בצירוף המים החיים שמורה על התורה שהיא עצם פשוט הוא ענין אחד עם כח החיות שבו שהוא עצם פשוט עומד בפני עצמו:

ולפ"ז יובן מה שפרה אדומה מטהרת טמא מת שקיבל טומאה מזולתו, שכל עצמה של טומאה זו באה מחמת סילוק מעלה זו, ובהופיע באדם מעלה זו שהוא בין בחומר בין ברוח בהכרח הטומאה פורחת ממנו. ואף שבשבת נמי יש מעלה זו ואינה מטהרת טמא מת, הטעם מפני ששבת היא יומא דנשמתא ואינה בעשי' אלא בשכל ורק ברוחניות שבה יש בה מעלה זו, ע"כ אין השבת גורמת כ"כ שינוי בגוף להפריח הטומאה ממנו שהוא בגוף. אבל פרה אדומה שהיא בעשי' וכבש"ס (ריש יומא) לעשות זו מעשה פרה ע"כ מצוה זו מוסיפה מעלה זו גם בגוף. ודו"ק היטב:

ואותה נתן לכם לשאת עון העדה לכפר עליהם לפני ה'. וברש"י מכאן למדנו ששעיר ר"ח הי' שהוא מככר על עון מקדש וקדשיו, **ולקחתי אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה, אחד מעיר מזכה כל העיר כולה ושנים ממשפחה מזכין כל המשפחה כולה**, משמע שחטאת שמיני וחטאת נחשון לא לכפרה באו, עכ"ל. ויש להבין דמפורש בת"כ הובא ברמב"ן וכי מה ראו ישראל להביא יותר מאהרן אלא אמר להם אתם יש בידכם בתחילה וישחטו שעיר עזים [במכירת יוסף] ויש בידכם בסוף עשו להם עגל מסכה, יבוא שעיר עזים ויכפר על מעשה עזים, יבוא עגל ויכפר על מעשה עגל, עכ"ל. הרי דגם חטאת שמיני באה לכפרה:

ונראה עפ"י מה שהגדנו כבר בשייכות חטא מכירת יוסף הכא, משום דכשישראל באגודה אחת כאיש אחד בלב אחד הם כמחיצה של בני אדם וכחומה בצורה לעומת הכחות הרעים המתאמצים להבקיע אל מחנה ישראל להממם ולאבדם ח"ו, הן ברוחניות והן בגשמיות. וע"כ לולא חטא מכירת יוסף, שעדיין לא נטהרנו ממנו עד התיקון הכללי, היו כל ישראל תמיד כאיש אחד חברים, ולא הי' באפשר לבוא גם השטן בתוכם להטעותם ולהראות להם דמות משה מוטל במטה לומר מת משה, ולהביאם לידי טעות העגל, באופן שכל חטא העגל נסתעף מחטא מכירת יוסף. והמשכן שהי' לכפרה על מעשה העגל, כאמרם ז"ל (שמ"ר סוף פי' נ"א) יבוא זהב המשכן ויכפר על זהב העגל, היינו שהמשכן הי' מאחד כל כלל ישראל באשר הי' בא מנדבת כולם, והי' פועל דמיוני לכל רצונות בני ישראל לעשותם אגודה אחת לעשות רצון אבינו שבשמים, וזהו שהי' המשכן לכפרה על חטא העגל שיצא לפועל מחמת העדר התאחדות ישראל. אך חטא מכירת יוסף שעדיין לא נטהרנו ממנו הי' עומד לשטן עלי דרכם ולא הי' מניח אותם להתאגד ולהתאחד. ולענין זה הי' מתבקש השעיר עזים כענין שבזוהר הקדוש (ח"ב ל"ג). ת"ח בשעתא דעאקו כד אתיהב חולקא חדא להאי סטר לאתעסקא ב"י אתפריש לבתר מכלא כגוונא דא שעיר בר"ח שעיר ביומא דכפורי בגין דאתעסק ב"י ושביק להו לישראל במלכיהון, כן הכא נמי על ידי השעיר אתפריש האי סטרא שבשביל חטא מכירת יוסף לא הי' מניח אותם להתאחד:

וועד למען קדושת ארץ ישראל